

jazz eye

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΟ HALF NOTE

Ίδια εποχή κι εφέτος.
Μάνης και κλείνει η σεζόν
σ' αυτό το jazzy έτος...

(Half Note 8-17/5)

Την εβδομάδα άνοιξε η Κοσκίνα η Σία: εμφάνιση απίστευτη, φωνάρα εξαιρετική! Ήταν θεά, φανταστική, είχε περισσία χάρη! Τραγουδάγε και μάγευε το κάθε παλικάρι... Τον κόσμο όλο τρέλανε με σκέρτσες και παιχνίδια. Είδωλο σαν την Τζέσικα την Ράμπιτ. Ολοΐδιο! Κόκκινο φόρεμα μακρύ, κόκκινα τα μαλλιάκια κι όταν κορώνες έβγαζε πετούσαν αγγελάκια! Standards είχε το πρόγραμμα, καλά στανταρισμένα και τα αυτάκια που άκουγαν, μοιάζαν ευτυχισμένα. Σπουδαία τραγουδίστρια! Αυτό το είπα ήδη. Δίπλα, κατά τα τύμπανα, είχε τον Καππλίδη, Μαρλιέρι στο σαξόφωνο, Γεωργιάδη μπάσο και Αναδιώτη στο κλαβιέ. Έξοχοι! Πάω πάσο...

Half Note ημέρα δεύτερη στο ελληνοτζάζ ταξίδι Με σάχημα Jazz Utopia και Νίκο Καππλίδη. Με David Lynch σαξόφωνο και μπάσο τον Τριβόλη τζαμάρισαν φανταστικά! Καλά περάσαμε όλοι! "Arothymian" ο δίσκος του και από 'κει διαλέξαν κομμάτια, νότες, υλικό. Εκπληκτικά τα παίξαν... Τα όργανα βγάξαν χρώματα: ουράνιου τόξου ίρις... Στο πιάνο (μέγας μάστορας) ο Σάμι ο Αμίρης. Ακουστικά τα όργανα μα διαρκώς «στην πρίζα». Ντόπιοι ρυθμοί, παράδοση, εγχώρια η ρίζα. Κι οι τέσσερις μοναδικοί! Ίδιοι και ως διαφέρουν. (Ίδιοι σε top επίπεδο, σ' όσα – πολλά – προσφέρουν). Σπάνια βλέπεις τέτοια γκρουπ, τέτοιες καλές ομάδες. Γι' αυτό δεν είν' παράξενο που παίζανε «παπάδες»! Απ' όλα είχε το πρόγραμμα: πάθος μα και ουσία, σουίνγκ κι ιμπρεσιονισμό, μοντάζ μ' ευαισθησία, ακόντια και ξεσπάσματα συν κάποιες δόσεις βορ,

και μελωδίες πιο βατές. Όχι όμως και pop... Σούπερ να βλέπεις τα όργανα με πυρετό να εργάζονται, τέσσερις τέτοιους μουσικούς μαζί να συνεργάζονται. Τελειώνω (υποκειμενικά) με μian ακόμα λέξη: αυτό ακριβώς που κάνανε, αυτό ακριβώς μ' αρέσει!

Το τρίτο το διήμερο, αυτό κι αν το προτείνω: η Πηγαυούρια η Ζωή και οι Senso Latino! Στην έκφραση ολόθερμοι, στην τεχνική τους, άσσοι! Με οδηγό το ακορντεόν τζαζ-λάτιν-τάγκα βάσι. Astor Piazzolla κατ' αρχήν, ψυχή του nuevo tango. Μέρη από δίσκους της Ζωής: "Tanguera", "Libertango". Μετά, για Κούβα φύγαμε! Στην χώρα του Fidel. Και στην παλιά Αργεντινή, στα πάθη του Gardel. Και τέλος, πάμε ελληνικά, με του κοινού τα γούστα. Απ' τον Τσιτσάνη οι πενιές κι από την Ράδο η σούστα... Και όλ' αυτά δια φωνής Φαέθωνα Αδαμίδη(!) με τη Ζωή στο ακορντεόν – αυτό το είπαμε ήδη. Πάνω στα μέτρα των ρυθμών διαρκώς τ' ανοιγοκλείνει. Ζωή την λένε και ζωή σαν το κρατάει του δίνει... Pascual και Allen στα κρουστά, στην ρυθμο-μαπατερία. Ζευγάρι, στο χορευτικό, Διονύσης και Μαρία. Στο μπάσο ο Χριστόπουλος και ο Αστέρης πιάνο, αλλά κι η ίδια η μουσική απ' όλους μας πιο πάνω. Κλείνω με λογοπαίγνιο κι αν θέλεις χαμογέλα: μεθύσι είν' η μουσική γιατί... la vita e bella!

Συνέχεια με δύναμη κι όχι ξέψυχο largo. Respect μπλουζάδες οπαδοί! On stage οι Blues Cargo! Αυτοί έχουν απασκευές που δεν έχει το Ωδείο. Δεν είν' τυχαίο που είν' μαζί χρονάκια 22... Electric blues των eighties, αλλά το συνεχίζουν. Σε εντυπώσεις, κριτικές, παντού και πάντα σκίζουν! Ο Ιωάννου bass, φωνή κι ο Ζαφειρίου κιθάρα έχουν συμπαράξει με μορφές σαν την Big Time Sarah, έχουν ρίξει το σόλα τους και έχουν κάνει γκελ με θρύλους: Louisiana Red, Guitar Shorty, Campbell... Ακόμα, για να πληροφορηθεί, να ξέρει ο πελάτης: ο Λαγογιάννης στο κλαβιέ, σαξόφωνο ο Ψάλτης κι ο Δακτυλίδης τύμπανα. Αυτή είν' η πεντάδα, με δύο δισκογραφικές δουλειές και live εκατοντάδα! Προφέσορες με ντοκτορά, μελέτες, διατριβές... Έχουν δικά τους αρκετά. Παίζουν και δισκευές. Τα μπλουζ είναι το φάρμακο: "this music is a healing". Το δίνουν με συναίσθημα γιατί "blues is a feeling". Για Ιωάννου, ειδική σημείωση: φωνάρα! Με γκατς κι ορίτζιναλ μαγκιά. Δάσκαλος και τυπάρ!

Κι όταν του Στέλιου η guitar ανάβει το λαμπάκι σολάρει πολύ ζόρικα. Κόβει σαν ξυραφάκι. Κι ο Γιώργος απογειώνει το χάμοντ κάθε λίγο... Και νά'θελα, και νά'πρεπε, αδύνατον να φύγω! Ρολάρει μπλουζ η μηχανή, διακασίοι θά'ν οι ήπιοι, Σικάγο μας πηγαίνουνε, Ντέλτα, Μισισίπι...

Επίλογος ονειρικός. Στο μουσικό μας ριγκ Ανέβηκε η Sugahsprank! που λέει και swing, και μπλουζ, και γκόσπελ... (διάφορα... πού να τα λέμε τι μ' αίσθηση soul προσωπική. Παίζει και τζαζ, και μπόσα. The Swing Shoes το συγκρότημα. Δεν ξέρω αν είναι γόβ Αλλά ο κόσμος γούσταρε πολύ την μπροσάνοβα! Κι όποιος δεν ξέρει τι εστ' η Sugahsprank!, ας μάθει. Βλέποντας και ακούγοντας κάτι καλό θα πάθει. Είναι μια ανεξάρτητη περσόνα μεσ' τον χώρο. Γράφει, συνθέτει, τραγουδά... Έχει το Θείο Δώρο! Η Sugah και οι Shoes μαζί έξιμπνο δισκευάζουν γνωστά κομμάτια ελληνικά. Μ' αυτά δισκευάζουν, κι εμείς όσο ν' ακούσουμε θέλουμε λίγο ακόμα γιατί έχουν ήχο σπέσιαλ, με το δικό τους χρώμα. Οι Swing Shoes, Hot Club μοιάζανε. Θυμίζανε πολύ την gypsy jazz που παίζανε οι Ρέινκαρντ, Γκραπελί. Φράσεις κοφτές, γλυκόπικρες, δίνουν δυο μουσικάρες: Κούτρας, Γουλιέλμος Άδωνις, κρατούσαν τις κιθάρες. Του Τομαρά το κοντραμπάσο στο τέμπο κουρδισμένο και του Παρίτη το βιολί, άκρως «γκραπελωμένο»... Κι όταν χύμα τα ρίχνανε, έκσταση και ζαλάδα! Τέτοια παιχτήρνια, ελάχιστα υπάρχουν στην Ελλάδα...

Βδομάδα (δεκαήμερο) κύλησε σαν νεράκι. Ήπιαμε τα ουσικάκια μας, χάρτασε τζαζ τ' αυτάκι. Το κόβω εδώ το ρεπορτάζ. Μου πίσωπτε το χέρι. Πάλι Οκτώβρη στο Half Note. Καλό μας καλοκαίρι! Κορνήλιος Διαμαντόπουλος

The Swing Shoes

